Ч. 55. Четвер 23 (10) марта 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Рада державна. — З буджетової комісиї. — Уступлене Столипина.

Перед конференциєю провідників клюбів відбула ся конференция бар. Бінерта з провідниками сторонництв більшости. Бар. Бінерт представляючи конечність полагодженя найважнійших справ підносить, що полагоджене позички представляє ся для правительства не як справа формальна але як політична. Коли би в тім взгляді ставлено які небудь перешкоди, то правительство мусїло би витягнути з того консеквенциї і застерегло би собі дальше рішенє.

Вість о тій заяві дала привід до поголоски о можливости розвязаня палати. Поголоска та вже з огляду на хід вчерашного засїданя показала ся безосновною.

На вчерашнім засїданю палати послів відповідав міністер просьвіти ґр. Штірґк на інтерпеляциї, по чім приступлено до дальшої дискусиї над континґентом рекрутів. Промовляв цїлий ряд бесїдників, між иншими пос. Петрицкий. Палата ухвалила відтак замкнути дискусию і вибрано ґенеральних бесїдників. По їх промовах передано предложенє о континґентї рекрутів войсковій комісиї.

Ведено ще дальшу дискусию над наглим внесенєм в справі національних відносин в північній Чехії.

При кінци засїданя пос. Malík запитав президента палати, чи наміряє виголосити яку заяву з приводу ювилею Італії. Президент відповів, що палата занята досить національними справами і не має наміру мішати ся до заграничної політики.

Слїдуюче засїданє нинї. На першім місци дневного порядку є буджетова провізория.

Комісия буджетова радила над буджетом міністерства просьвіти.

По промовах пп. Станека і Хоца реферував п. Ґурский главу висших шкіл і поставив отсї резолюциї:

Взиває ся правительство, щоби посунуло часть краєвих шкільних інспекторів до V. кл. ранґи; — щоби поліпшило платнї і відносини окружних шкільних інспекторів та розділило занадто великі шкільні округи; — щоби в дусї кількох ухвал палати старало ся зорґанізувати висші школи відповідно до новітних вимогів, з'осібна-ж щоби фахово зорґанізувало катедри і інститути в як найкоротшім часї, щоби запевнило австрийским школам можність конкурованя з заграничними при увзглядненю національних потреб; рівночасно щоби прискорило акцию до твореня нових висших шкіл, аби поодиноким народам дати змогу плекати науку в рідній мові на підставі власної культури зі специяльним увзглядненєм національних традиций. При тім має обовязувати прінціп, що висші школи мають служити загальному культурному інтересови, а не бути зарядженєм против котрогось народу; тому заснованє нової такої школи має наступити по взаїмнім порозуміню інтересованих в такій школї народів; щоби признало суплєнтам аж до управильненя їх поборів 200 корон річного додатку дорожного; щоби з уваги на істнуючі при державних середних школах рівнобіжні курси видатно підвисшило число системізованих учительских посад та істнуючі від довшого часу курси перемінило на філії; щоби прискорило будову шкільних будинків; щоби видатно субвенціонувало лїцеї і жіночі ґімназиї та стреміло до сотвореня державних серед них шкіл для дівчат; щоби мало на увазї творене наукових бібліотек в тих краях, котрі доси не мають таких інститутів.

П. Окуневский критикує розпорядженя міністра просьвіти в справі малих ферий. Кидає думку, щоби уповажнити директорів заведень шкільних, аби в тижднм, в котрім нема сьвята, на випадок очевидного перетомленя ді-

6)

ІНДИЙСКА МАРКА.

Оповіданє з британской Індиї — К. Кроме-Швінінґа.

(Дальше).

Поволеньки удало ся панї Мередіт вивідати ся остаточно, в як дивний спосіб капітан вчера розпращав ся в домі полковника. Відтак відвела она панну Мод назад до єї батька і пустилась шукати за громадками товариства, котрі найдальше були розійшли ся, сподїваючись, що в котрійсь з них знайде Реджінальда Вайна.

Розумна жінка не ошибнула ся. Реджінальд держав ся зовсім здалека, в глубинї, де був певний, що не стрітить ся з Модою. Горе дуже єго було пригнобило; від вчера чоло єму вже було поморщило ся і очи аж нїби трохи запали ся. Виглядав нїби кілька лїт старший.

Аж ним кинуло, коли побачив паню Мередіт коло себе.

— Поведіть мене трохи, капітане — відозвала ся она до него. — Я хотїла би з вами поговорити. Ходіть сюди—так—а тепер послухайте, що вам скажу. Менї здає ся, що там в Лягоре єсть досить офіцирів, щоби тих пару сот ворохобників розігнати на всї вітри, а котрі всї на купу не варті того, щоби тут молода дївчина виплакала собі очи.

— Прошу вас, панї Мередіт — спросив Реджінальд, котрому то прикро було — не тикайте знов моєї справи, котра —

— А чомуж би нї? — сказала на то майорова. — Я думаю навіть дуже єї порушити. Скажу таки просто з моста: ви любите панну Мод Гетфорд. — Заждіть же — не втікайте! бо важнійша часть моєї бесїди аж тепер прийде. А то ось що: та й міс Мод вас любить, або хиба би у мене були очи як у слїпої собаки!

Реджінальд не відповів на то нїчого, лиш зітхнув важко, а відтак додав: Ще шість днїв тому назад були би ви мене зробили найщаслившим на сьвітї. Нинї лиш збільшаєте мій біль, бо знаю, що хтось инший, хто має давнїйше право до панни Гетфорд, так єї любить, що згинув би, як би она єго не вислухала.

— Хтось инший? Давнїйше право? — повторила панї Мередіт здивована. — А хтож би то був той инший?

— Ральф Дельгем, тепер льорд Кольмер, свояк панни Гетфорд.

— Пусте! — сказала на то майорова і пристанула. — Про такого свояка я нїколи не чула, а я знаю досить добре цїлу минувшість Моди.

— А все-таки хотїв мій приятель вже перед чотирома роками заручити ся з Модою в Анґлії, але вибухла війна, котра завела єго до Африки і він не хотїв єї звязати з собою, доки смерть заглядала єму в очи.

— То я вірю — сказала панї Мередіт на то гнївливо — бо й не був би в силї міс Гетфорд до себе привязати. Вже з тої простої причини, що Моди нїколи не видів, бо она від шести лїт виїздить що року лиш на короткий час з Люкнова підчас горячих місяців в гори.

Реджінальд кинув ся, мов би єго змия укусила. — Якже то може бути? — спитав він. — Я вчера видів у міс Гетфорд індийску листову марку — зовсїм ту саму, яку менї Ральф Дельгем показував перед шести днями в Канпурі а котру на другий день мав вислати своїй своячцї Мод, в котрій залюбив ся.

— Індийску марку листову? — відозвала ся панї Мередіт також здивована. — Може то ви маєте на думцї той кусень куверти зі старою червоно-синою індийскою маркою і з якоюсь поганою плямою, котра вчера наробила Моді такої радости, коли єї знайшла.

— Знайшла?

— А так, і я була при тім. Підчас нашої прогульки — зовсїм случайно. А коли не вірите моїм словам — то ось міс Гетфорд тут і спитайте єї саму. — Мод, моя любенька, послухайте хвилинку, тут розходить ся о виясненє темної історії якоїсь індийскої марки.

— Звиніть, міс Гетфорд, що вам тим докучаю — промовив Реджінальдз, ворушений до крайности. — Чи ви знаєте Ральфа Дельгема, теперішного льорда Кольмера, давнїйшого британского офіцира а мого дуже доброго приятеля?

Того імени я ще нїколи не чула.

Реджінальд зрадів дуже, коли то почув, але в тій хвили й задрожав. — Господи! — відозвав ся він. Якеж страшне підозрінє насунулось менї на гадку! Скажіть же менї, міс Гетфорд, в який спосіб дістав ся у ваші руки

тий, давали один день свобідний від науки. Бесідник висловляє горяче бажанє, щоби мінїстерство при авансах учителів не потверджувало слїпо всього, що предложать шкільні інспектори, а щоби акти основнїйше студіовано і піддавано коректурі. Критикує поведенє галицкої ради шкільної краєвої і заявляє ся против того, що рускі дїти против основних законів силує ся учитись польскої мови в народних школах і до сьвяткованя польских сьвят. В Галичинї засновує ся тільки польскі школи при помочи центрального правительства і на основі фальшиво веденої статистики шкільної. Русинів майоризує ся штучно в радах шкільних окружних і місцевих і силує ся так рускі громади платити кошти польских шкіл. Майже в кождій рускій громадї є польский сьвященик, котрий також обтяжує громадскі фонди.

Бесідник жалує ся на упослїдженє рускої народности в середнім шкільництві. Від 5 літ Русини нї одної ґімназиї не дістали, натомість Полякам засновано в минулім роцї аж 4 ґімназиї, і то на рускій териториї. Навіть в закладаню приватних руских шкіл робить держава трудности.

Найбільше значінє має для Русинів унїверситетске питанє. В Росиї не хочуть уважати Русинів за самостійну нацию, тому Русини горнуть ся до студий в Австриї. Був би найвисший час, аби у Львові заснувати руский унїверситет. Нинї чули ми з уст референта, що перше треба істнуючі унїверситети розвинути, а що-до заснованя нових має наступити порозумінє між интересованими народами. Як се має наступити в дотеперішнім темпі, то внуки теперішного поколїня ще будуть ждати на унїверситет.

Русини рішучо будуть бороти ся против польонїзациї і мають до сего досить сил, але готові приложити руку до того, щоби в краю був спокій, однак мусять стояти на тім, аби держава признала їм їх права. Бажаємо Полякам, аби задержали свої заведеня і оба унїверситети, однак мусимо із свого боку домагати ся самостійного руского унїверситету. Вкінци бесідник зазначує, що правительство в полагодженю єго внесеня про руский музей заповідає тільки приготовні роботи, домагає ся підвисшеня субвенциї для Наук. Товариства ім. Шевченка і висловлює бажанє швидкого полагодженя справи руских церковних дяків.

По промові п. Окуневского засїданє замкнено.

Помимо того, що урядового донесеня ще доси нема, то однако на підставі зовсїм віродостойних приватних донесень певна річ, що димісия президента мінїстрів Столипина вже затверджена і що новим президентом кабінету іменовано дотеперішного мінїстра скарбу Коковцева. З причини недуги мінїстра заграничних справ Сазанова іменовано єго помічника Нератова управителем того мінїстерства.

Разом зі Столипином, як зачувати, подали ся до димісиї старший прокуратор сьв. синода Лукянов, президент ради державної Акимов і секретар державний Макаров.

Столипин подав ся до димісиї длятого, що рада державна відкинула єго предложенє, дотикаюче обмеженя прав Поляків в земствах на Литві і Руси.

Новинки.

Львів, 22 марта 1911.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував офіциялами канцелярийними канцелїстів: Кар. Куницкого в Городенцї, Вас. Шиналя в Жидачеві, Ів. Хамска в Судовій Вишни, Мих. Осаду в Рожнїтові і Вікт. Жуманьского в Чесанові всїх з полишенєм в дотеперішних місцях службових.

— **Краєвий Союз для спілок збуту худоби.** Під такою назвою оснувало ся у Львові нове руске товариство господарске - економічне, котре ставить собі за цїль передовсїм комісову продаж призначеної на заріз худоби т. є. худоби рогатої і безрог на рахунок і в хосен своїх членів. Цїль ту буде Союз сповняти орґанїзуючи спілки для збуту худоби, контролюючи їх і наглядаючи їх, так щоби їх дїловодство було взірцеве і відповідало в повні означеній цїли. Ту орґанїзацийну задачу переймає Краєвий Союз від „Сїльского Господаря“ з якого вийшов і з яким буде дальше стояти в безпереривнім контактї. Доси займав ся „Сїльский Господар“ закладанєм і орґанїзацию спілок для збуту худоби, контролював їх і виєднував для них субвенциї від ц. к. Мінїстерства рільництва, які вже дїйстно виплачено кільком з тих спілок за посередництвом „Сїльського Господ.“ Тепер сей обовязок перейме на себе Краєвий Союз збуту худоби, котрий однак і на дальше буде стояти в порозумінї звязи з „Сїльск. Господарем“. Нове товариство буде займати ся не лиш продажию безрог, але й рогатої худоби, однак одна і друга продаж буде лиш комісова, значить ся, Союз поки що не буде купувати худоби на власність лиш буде посередничити в збут між членами а торгами. Дальшою задачию Союза буде доставляти спілкам для їх членів средств на удїлюванє зачетів при продажи худоби а в дальшім плянї ставить собі Союз за задачу устроюванє різниць для биття

той кусень куверти з індийскою маркою, яку я вчера у вас видів?

— Я знайшла єї пів дня дороги звідси, в опущенім бенґельо. де ми спочивали і мене взяла охота зайти до середини. Той папірчик лежав на земли в одній із комнат, я схилила ся і здоймила єго, не сподїваючись, що знайду в нім малий скарб.

— Коли так то мому приятелеви стало ся якесь нещастє або єго убили! — сказав на то Реджінальд зворушений. — Добровільно був би він не розстав ся з тою маркою. Бо подумайте собі, міс Ґетфорд, що я ще тамтого четверга мав отсю саму марку в моїх руках а то мій приятель купив був єї для своєї нареченої, котрій так само „Мод“ на імя. Видко, що не виконав свого наміру, щоби єї зараз відослати, лиш мав єї при собі. А коли так, то єму приключило ся якесь нещастє.

Голосні слова Реджінальда звабили часть товариства. Був там також і ґенерал, котрий приступив зараз до капітана.

Котрою дорогою поїхав ваш приятель з Канпура? — спитав він зацікавлений.

— Хотів поступити до якоїсь старої індийскої сьвятинї на північний схід від Канпура а звідтам верхом в супроводї свого слуги поїхати сюди до Люкнова, де мав напевно завтра станути. Я остерігав єго, але не подумав о тім, що єму може грозить якась небезпечність.

— А чи ваш приятель мав богато гроший при собі?

Реджінальд вдарив ся рукою по чолї. Здавало ся, що єго цїлий портфель був набитий банкнотами. В нім мав він також той паперець з індийскою маркою. Що знайдено лиш сам той паперець, то се викликує в менї страшне підозрінє. — Пане ґенерале, прошу вас о відпустку, щоби я міг завтра досьвіта поїхати до того бенґельо. Там мусить знайти ся ключ до тої загадки.

— Дуже охотно, любий капітане. Додам вам ще й кілька мужа з залоги а хтось з панів, котрі їздили туди на прогулку, буде так добрий і стане капітанови Вайнови за проводиря.

Кількох панів зголосило ся зараз до того і громадка почала розходити ся.

— О міс Ґетфорд — шепнув Реджінальд — хибаж не мусїв я по тім всїм уважати вас за наречену мого приятеля, коли побачив ту марку і зараз єї пізнав? Та чи й позіставало менї що иншого зробити, як не кажучи нїчого, вийти?

Зі сльозами в очах подала єму Мод руку, котру він повен щастя притулив до своїх уст.

— Капітане Вайне! — відозвала ся нараз панї Мередіт, що прибігла до него а показуючи на якогось старшого пана в цивільнім одїню, сказала: Отсей пан Челленчер знає пана Дельсема, о котрім ми говорили.

— Щож ви знаєте про мого свояка? — спитав той пан занепокоєний. — Тут говорять о тім, що тому Дельсемови могло приключити ся якесь нещастє. Будьте ласкаві і все менї розповіжте.

Пан той слухаючи аж поблїд. — Бідна моя Мод! — прошептав він тронутий. — Так бачите називає ся моя донька, пане капітане, і она з тугою дожидала свого свояка. Я завтра прилучу ся до вас — дай Боже, щоби ви за чорно дивили ся і щоби ми знайшли єго живого!

Тота подія не перешкодила, щоби забава відбувала ся величаво; лиш ті, котрих ся справа більше обходила, забрали ся скорше домів.

— Я повинен вам дати поясненє, пане полковнику — сказав Реджінальд до полковника Ґетфорда, заким вернув до войскового клюбу, щоби приготовити ся в дорогу завтра рано. — Чи дасте менї до того нагоду, коли верну?

Полковник глянув то на покраснїле личко своєї доньки, то відтак на Реджінальда. — Прийму вас охотно, капітане Вайне — сказав він з повагою але все-таки ласкаво.

Коли Реджінальд на другий день досьвіта злагодившись в дорогу, вийшов на веранду клюбового дому, замельдував ся у него один підофіцир туземець з чотирома їздцями узброєними в списи. Містер Челленчер з'явив ся був також а небавком прийшли й тоті панове, що обіцялись бути проводирями виправи. Один з них привів з собою також і свого гончого пса.

— Боб може також в дечім прислужити ся — сказав він.

Мовчки пустив ся той відділ вузкими улицями через місто туземців а коли видобув ся з міста, пустив ся берегом ріки Ґумті чвалом горі водою.

5.

Дві години був той відділ з Реджінальдом попереду в дорозї, коли вже задля природних перешкод не міг так дальше їхати. Треба було їхати крізь джунґлї або хащі, через котрої вела лиш вузка стежка так, що участники того походу могли лиш один за другим їхати. Тут один із панів, що були вчера на прогульцї, обняв провід; другі їхали мовчки за ним.

Коли переїхали через джунґлї, узбіче закипало підносити ся трохи в гору, за бамбусом слїдували відтак громадки пальм, відтак густїйше при купі дерево саде або рід ялївця і дерева ґумові а наконець глухий, понурий ліс. Дорога була тут дуже зла і їздцї мусїли на нїй добре уважати, аж виїхали на поляну, по котрої лївім боцї показав ся довгий бамбусовий будинок з низкою верандою а за ним столв якийсь менший, напів розвалений.

Один з офіцирів показав на него. То той бенґельом, в котрім ми спочивали і другий раз снїдали.

Реджінальд через цїлу ту дорогу був мовчаливий. Навіть чувство свого щастя уступило перед журбою о судьбу приятеля. Побоював ся найгіршого. Звідси можна було вигідно заїхати верхом за пять годин до Люкнова. Як би Ральф лиш загубив був той злощасний папір з маркою а сам пішов дальше, то був би стрітив прогульковцїв і вже пополудни станув би був в містї. Хиба що може десь заблудив, але й то люди, що були з Реджінальдом, казали, що то лиш одна однїсенька дорога, котрою можуть конї перейти через джунґлї.

(Конець буде).

худоби на місци і продаж та перерібки мяса на місци, заосмотрюване в мясо міст і войска а також вивіз мяса за границю і т. д.

Безпосередну причину до оснований такого союза дали основані „Сільским Господарем“ спілка для збуту худоби головно в Яйківцях, Стрию, Жидачеві, Чорткові, Заліщиках, Галичи і Радехові, котрі в так короткім часї, бо від 18 жовтня 1910 до кінця лютого вивезли 47 транспортів свиний, продали 4620 штук, а вторгували 468.622 К. Вивіз той в послїдних тиждиях значно збільшив ся і досягає нині до міліона кор.

На конституючих зборах дня 11 марта вибрано дирекцию і раду управляючу Кр. Союза для збуту худоби. В склад дирекциї війшли: пан Яросл. Литвинович, функционар при Allgemeiner Verband landwirtschaftlicher Genossenschaften у Відни, котрий вже від року приготовляв ся до сего діловодства, о. Сев. Борачок, голова спілки збуту в Яйківцях і перший орґанїзатор акциї збуту худоби між Русинами, дальше пп. Альфред Говикович і Сильвестер Герасимович.

В склад ради управляючої увійшли посол др Евген Олесницкий, яко президент ради управляючої, посол о. крилошанин Тит Войнаровский, яко заступник президента, а дальше інж. Павло Дурбак, дир. Лев Кульчицкий, о. Ост. Нижанковский, Андрій Пеленьский і пос. Йосиф Фолис.

— Львівский руский театр в Коломиї під дирекцию Йосифа Стадника, в салї „Каси щадничої“.

В четвер, дня 23 марта „Евген Онеґін“, опера в 7 відслонах Чайковского. Гостинний виступ п. Ф. Лопатиньскої.

В пятницю, дня 24 марта „Вій“, фантастична оперета в 4 діях М. Кропивницкого.

— Дрібні вісти. Сегорічні лїтні феріï розпічнуть ся в Галичинї на основі розпорядженя міністерства просьвіти дня 1 липня і будуть тревати до 31 серпня. — Вибір одного члена ради повітової в Гусятинї з громад сільских розписаний на день 27 цьвітня с. р.—Львівска поліция одержала повідомлене, що в Мостисках вкрадено на шкоду Валяшка два коні з возом, а злодії втекли в напрямі як до Львова. — На під реальности при ул. Снопківскій ч. 57 добули ся злодії і вкрали кількана́цять штук біля і ґардероби вартости 150 кор. — В Луці малій арештовано експедиента почтового Льва Місяка за спроневірене більшої суми гроший. Доси сконстатовано, що Місяк спроневірив звиш 4000 корон.

Всячина

для науки і забави.

— Вибух підземного ґазу в Кісармаш. Людем маленького села Кісармаш (Kissarmas), в Семигородї, що має ледви 900 жителів, анї не снило ся, що їх сільце стане колись так славне, що слава его російде ся далеко поза границї Угорскої держави. Та бо й ученим також анї не приснило ся, щоби в глубинї землї в тім місци могла бути так величезна маса ґазу і то ґазу дуже чистого і значно ліпшого, як той штучно роблений, котрий уживаємо до осьвітлюваня. В місци тім, де нинї добуває ся ґаз, верчено за соли потасового (каїнітом) а коли доверчено ся до глубини, де находив ся ґаз, настав так страшенний вибух, що аж земля довкола трясла ся. Ґаз вибухає ще й доси з гуком грому і з такою силою, що викидає каміне і підземну воду високо в гору.

Місце вибуху обведено на 300 метрів довкола дротяною сїткою а всїм, що хотять приступити до тої огорожі, не вільно ставати з закуреними циґарами або папіросами, бо єсть обава, що ґаз, вибухаючий з землї, міг би займити ся а тодї міг би наробити страшенного нещастя. Угорске правительство взяло то жерело ґазу в монополь державний і думає розводити его рурами до всїх більших міст в Семигородї та ужити там до сьвітлюваня і опалюваня. Ба, в послїдних часах виринув проект спроваджувати сей ґаз рурами на 500 метрів довгими аж до самого Будапешту. Фахові знатокі обчислили, що хоч би само спроваджене ґазу коштувало богато, то все-таки ще би то виплатило ся.

— Слимаки і жаби на поживу. У нас би люди гидили ся такою поживою як слимаки і жаби, хоч треба з другої сторони і то сказати, що в инших краях люди гидились би їсти т. зв. жуберниці звані звичайно „черепашками“ або „скалками“, котрі у нас споживають великими масами декуди на Поділю н. пр. коло Улашковець. Але підчас коли у нас люди споживають жуберниці по правді сказавши в біди, то слимаки і жаби уважають в деяких краях за великий присмак і збирають їх навіть на продаж. Сїрий слимак виноградник, найбільших зі всїх слимаків в Европі, служить за улюблену поживу жителів в долинї ріка Завер в князївстві Люксембурскім і в сусїдних сторонах Нїмеччини та єсть тут важним артикулом торговельним, котрий розходить ся не лиш по цїлім князївстві, але іде аж поза місто Мец в Нїмеччинї. Місточко Дікірх в Люксембурзї і село Болендорф в Нїмеччинї на граници князївства Люксембурского стались в послїдних часах головними осередками сеї торговлї, котрою займає ся більше число купців. З весною сего року вивезено лиш з самого Дікірх кругло 2 міліони слимаків в сторони Меца.

В лютім і марті, скоро лиш снїги стають, збирає ті зьвірята шкільна дїтвора, доки они ще засклеплені вапнистим вічком, спочивають в зимовім снї. Купцї платять за 100 штук таких слимаків по пів марки або наших 60 сотиків, а відтак пакують в міхи і висилають. В долинї Завери знаходить ся тих слимаків така маса, що деякі збирачі можуть на день заробити навіть аж 18 К, скоро мають добре око і можуть добачити ті зьвірята під мохом або де в щілинах між камінем. Замітний факт, що завсїгди там, де знайде ся одного слимака, можна десь близько знайти ще й другого.

Коли має ся спожити тоті звірята на місци, то зсипає ся засклеплені слимаки або в яку скриню або бочку, де они своїм власним теплом так розгрівають ся, що виломлюють вічко, котрим шкаралупа була замкнена. Тодї в якійсь иншій посудї посипає ся тоті зьвірятка солию, уживаною для худоби і доливає ся ще трохи оцту. Они пускають тодї із себе таку масу густої слини, що она наповняє цїлу посуду. Відтак вийимає ся слимаки і кладе ся до иншої посудини та наливає ся водою змішаною з попелом з дерева. Так постоять они ще черѐз одну ніч і згинуть зовсїм, а відтак на другий день переполїкує ся ще кілька разів чистою водою.

Тепер складає ся їх разом зі шкаралупами до горшка, дає ся кілька вугликів з дерева, щоби витягали недобрий смак і наливає ся солоною водою та варить ся добре 7 до 8 годин. Наконець малим гачиком витягає ся зьвірята із шкаралупи, чистить ся їх, врізуючи кишочки в тім місци, де зьвіря було приросле до шкаралупи, а шкаралупи вичищує ся добре в горячій водї, бо они мають послужити до остаточної приправи. В кожду шкаралупку вкладає ся одно зьвірятко і затикає ся кусником масла добре перемішаного з посїченою петрушкою. Наконець складає ся так приладжені шкаралупи на бляху отворами до гори і вкладає ся до рури при печи, де слимаки печуть ся. Масло з петрушкою очевидно топить ся і спливає на слимаки і так робить з них присмак, за котрим деякі смакуни аж пропадають і добре за него платять.

Мимоходом згадаємо ще, що в тих сторонах над рікою Завер і жабячі удка творять великий артикул торговельний. Жабячих удок споживають весною найбільше таки в самій столици князївства, в місті Люксембурзї, де за 100 удок платять по 1 кор. 50 сот. та в промисловій місцевости Еш над рікою Завер.

Телеґрами.

Відень 22 марта. Палата послів. На нинїшнім засїданю палати приступлено до першого читаня провізориї буджетової. Перший промавля п. Модрачек (ческ. соц. демок.).

Відень 22 марта. Комісия войскова приняла нинї закон о корпусах ветеранів а відтак розпочала дискусию над континґентом рекрута.

Солунь 22 марта. Тутешний валї видав на честь офіцирів австро-угорскої ескадри пир, підчас котрого вніс тоаст на честь цїсаря Франц Йосифа.

Петербург 22 марта. (П. Аґ. тел.) Петербурска Аґентия доносить, що в міродайних кругах не знають нїчо о убитю росийского посла в Пекінї.

Харбін 22 марта. (П. Аґ. тел.) Вість о убитю посла в Пекінї заперечує депеша, котру вислав сам посол.

Петербург 22 марта. „Бірж. Ведом.“ доносять, що Коковцев став президентом кабінету і міністром справ внутрішних а міністром скарбу дотеперішний помічник міністра Покровский.

Мадрид 22 марта. В палатї послів відбувала ся дальша дискусия над інтерпеляцию карлїстів в справі іменованя короля італїяньского іспаньским полковником. Пос. Фелїн проводир карлїстів протестував против того іменованя яко обиди Папи. Президент міністрів Каналехас відпирав закиди по чім дискусию замкнено.

Цїна збіжа У Львові.

дня 21-го марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10 80	до	11·—
Жито	7·—	„	7·20
Овес	8·30	„	8·50
Ячмінь пашний	8·—	„	8·30
Ячмінь броварний	8·30	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	8·50	„	12·—
Вика	9·50	„	10·—
Бобик	8 30	„	8·50
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	80·—
Конюшина біла	85·—	„	105·—
Конюшина шведска	70·—	„	80·—
Тимотка	45·—	„	50·—

— Подорож довкола землі, весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов. педаґоґічного у Львові. Цїна 1 К 50 с.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недоцада. (Телефона ч. 527).